

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Îngerii și sfinții Îmi însoțesc ființa Mea dumnezeiască și Ne așezăm cu sărbătoare de cuvânt în cartea Mea cea de azi, și este sobor de arhieriei sosiți la masa cea de azi a cuvântului Meu, și între ei își are ziua lui de serbare arhierul Vasile, luptător mare împotriva diavolului, că mult se teme diavolul de cei înveșmântați în harul cel de sus, în puterea Mea, pe care am făgăduit-o Eu că le-o voi da ucenicilor Mei ca să calce ei cu ea peste cei ce dau să muște, peste șerpi și peste scorpii, peste cei ce dau să vatăme, că fără putere de sus în el e biruit omul.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt Eu și cartea cuvântului Meu ca să se așeze în ea pe pământ cuvântul Meu și să fie dat de știre celor ce Mă știu aici și celor ce Mă întâlnesc pe calea aceasta, și mai ales să fie dat spre lucru cuvântul Meu.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! O, pace vouă, fiilor, că fără pace de la Mine nu este omul cu Mine! Pace vouă vă spun, căci suntem în lucru pentru că vine praznicul Bobotezei și trebuie așternut acest praznic, trebuie pregătit. Voi sunteți prietenii Mei și Mă sprijin cu voi în lucrul Meu cel mult peste pământ, și multă nevoie de pace este pentru lucrul cel cu Domnul. De unde vine pacea, fiilor? Pe ce cale poate ea să pătrundă în om și între om și om pentru lucrul Meu când Eu hărăzesc prin cuvânt peste cei cu care Mă sprijin pe pământ și le spun mereu: „*Pace vouă!*”? O, e nevoie de pace vouă pe calea tulburării, ca să fie depărtată tulburarea dacă ea vine, ca să fie depărtat diavolul cel neascultător de Dumnezeu și de omul lui Dumnezeu, de cel îmbrăcat cu harul Meu din pricina lucrului Meu cu el.

O, pace vouă, măi fiilor, căci în vreme de lucru se nasc apăsări, își bagă diavolul coada pe ușă cu ispite dacă nu găsește veghea la ușă și dăruire de peste tot pentru împărăția Mea, pentru pacea Mea vouă, iar coada diavolului atinge pacea și liniștea ca să aibă omul prilej să lupte împotriva diavolului și să rămână pacea Mea în el și cu el apoi. Suntem în toi cu pregătirea cea pentru Bobotează și așternem totul acum și ieșim apoi în calea celor ce așteaptă să vină sărbătoarea, să vină la sărbătoare.

O, ce blând, ce cald, ce duios grăiesc Eu cu voi! Voi trebuie să aveți învățător pentru toate, măi fiilor, iar învățătorul trebuie urmat, trebuie cei ce iau învățătură să fie apoi ca învățătorul lor, și tot așa să și lucreze. O, roștiți și voi unii peste alții pace vouă, roștiți și voi, fiilor. Eu grăiesc blând și cald și duios și dăruitor. Așa să grăiți și voi unii peste alții, ca să fiți ca Învățătorul vostru, fiilor. Dar Eu am fost și aspru la cuvânt față de îndărătnicia omului care se alege să fie cu Mine pe calea vieții lui, căci scris este: «*Cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici*», așa cum scris este: «*Cu cel cuvios, cuvios voi fi*».

O, fiilor, fiți cuviincioși, fiți cuvioși, căci îndărătnicia este cu fiii oamenilor, care aleargă apoi la cei cu putere de sus pentru dezrobirea lor, pentru însănătoșirea lor, pentru vindecarea îndărătniciei lor. Avem în ziua aceasta la masă pe arhierul Vasile. Îmbrăcat cu putere de sus a stat el pe pământ, și tot așa a și lucrat, cu putere de sus, de se văitau diavolii la cuvântul lui, la minunile lui, căci în cine pătrunde și este apoi împărăția cerurilor, o, e minune apoi omul în care ea pătrunde și lucrează, și e cuprins în duhul blândeții și al înțelepciunii de sus un așa slujitor. O, la toți oamenii le place bucuria, dar îi trebuie și sfințenie omului, iar celui sfânt îi este alta bucuria, și ea este pentru celălalt, nu pentru sine, și așa a fost arhierul Vasile, și se bucura el pentru dezrobirea celor îndărătnici peste care avea putere diavolul și aveau ei nevoie de vindecare apoi.

Binecuvântată să fie grăirea de lângă Mine a arhierului Meu și măreață să fie ea, căci orice ucenic desăvârșit învață bine și este el ca și învățătorul său apoi. Amin.

— O, mărire Ție, Învățătorul meu Iisus! Da, Doamne, am fost silitor ca să Te învăț pe dinafară, ca să învăț bine Ființa Ta în mine, puterea Ta în puterea mea, așa cum Tu ne-ai

învăţat pe toţi ca să învăţăm, şi după Tine să lucrăm în via Ta. O, nu se mai poate în zilele acestea să fie lăsat un sfânt să lucreze ca Tine între oameni pe pământ, că-l iau numaidecât maimarii bisericii şi îl pun sub obroc, Doamne, şi nici după trecerea lui la Domnul nu-l pot uşor lăsa să lucreze de sus peste cei ce au nevoie de vindecători de păcate şi de bube, Doamne, şi n-au oamenii iubire de Tine ca să-i păzească ea pe ei de păcat. O, nu ştie omul ce pază mare este împotriva păcatului iubirea de Dumnezeu, care face păcatul să fugă de om. Cine nu iubeşte pe Dumnezeu iubeşte pe diavolul, iubeşte păcatul, iar păcatul îl iubeşte pe el, şi iată, la mulţi le place bucuria cea de la păcat, şi la puţini le place sfinţenia, Doamne, căci ea este bucuria sfinţiilor, numai a lor, iar cine Te iubeşte pe Tine Te şi vesteşte prin toate câte el este şi face, că mare bucurie au sfinţii în vreme de ispite, că ei atunci au de răbdare ca şi Tine, sau au de biruit şi de învins ispita ca să fie ei biruitori în luptă ca şi Tine, şi fiecare biruinţă este o bucurie a sfinţilor Tăi, Doamne.

O, popor al lui Hristos, o, fiilor, voi să învăţaţi de la Domnul şi de la sfinţi cum se lucrează în faţa Domnului şi în faţa ispitelor, a încercărilor, a luptei cea pentru cer, căci numai în vreme de luptă se poate învăţa, nu după aceea, iar apoi doar învăţătura prin încercări şi bucuria pentru biruinţă rămâne şi paza cea bună mereu, şi iată, are omul mereu de luptat şi de ve-gheat şi de biruit, şi orice clipă goală poate aduce durere şi rană.

O, nu cumva vreunul dintre voi să nu fie treaz şi în rugăciune laolaltă în vreme de miez de noapte, măi fiilor. Învăţaţi-vă trupul să asculte de Domnul şi de învăţătura Lui, că Domnul a avut şi are învăţătură aparte pentru acest popor al cuvântului Său. Nu cumva să daţi în lături datoria voastră de a sta înaintea Domnului în rugăciune în fiecare zi cu rânduială întreagă, căci neascultarea este păcatul de la care ies păcate şi dureri apoi, fiilor. O, stau şi mă uit cu Domnul şi cu sfinţii câte păcate pe pământ în oameni! Păcat din păcat se naşte şi se lucrează de om, iar cel mai usturător pentru noi, cei din cer, este când vedem creştini învinşi de păcat. O, ce să mai fie de cel ce dă să-L împace şi pe Dumnezeu şi pe diavolul? O, cât de slab se lasă omul sub ochiul lui Dumnezeu şi se face el privesc de durere pentru Domnul! O, cât de trist e Domnul şi cât alin am vrea să-I dăm!

O, Doamne milos, o, de câte ori stai Tu cu omul în chip văzut, de câte ori! O, cât călătoreşti şi peste tot eşti! O, nu Te cunosc oamenii, Doamne! Mergi şi iar mergi şi vezi păcatele oamenilor şi Te doare, şi Te doare, Doamne. Îi dau diavolului bucurie, atâta bucurie îi dau oamenii, bucuria înfrângerilor lor de către diavolul, nu altfel de bucurie, căci diavolul este cel mai trist, şi de aceea caută el să înfrângă totul în cale, îşi face mereu de lucru, bietul de el, căci omul îl ajută mult, dar omul păcătos îi măreşte diavolului pedeapsa când îi dă de cules, căci păcatele oamenilor sunt focul în care diavolul va arde pe veci cu toţi slujitorii lui, şi n-are cine să-i trezească pe oameni să le spună să nu mai lucreze atâta foc, atâta păcat, Doamne.

Dar acum Te pregăteşti cu sfinţii de praznic de Bobotează, şi mângâiere vei avea şi vei lucra şi vei da celor ce vin la apa Bobotezei aici, lângă izvorul Tău de cuvânt, Doamne bun. I-am povăţuit pe toţi, pe mari şi mici i-am povăţuit să-şi înveţe trupul să asculte şi să fie treji cu toţii la miezul nopţii în toate nopţile, că vai celor ce nu sunt văzuţi veghind în miez de noapte, Doamne, aşa cum fiii lui Dumnezeu sunt, veghind, fiii împărăţiei, Doamne! Această taină a miezului de noapte e mare, mare putere pentru creştini şi pentru Tine cu ei, Doamne, iar poporul cuvântului Tău este veghetor cu Tine peste pământ acum, în acest timp al lucrării Tale de la sfârşit de timp. O, slavă Ție, că Ți-ai ridicat un popor, pe care mereu, mereu îl înveţi, îl povăţuieşti, îi grăieşti şi îl ții treaz pe el, noi de sus şi el de jos pentru slava Ta, Doamne, pentru veghea Ta peste pământ, o, Doamne bun! Amin.

— Acum Eu, Domnul, îți mulțumesc, ucenicule mare, că mare ți-a fost umilința și lucrarea ta cea pentru Mine și pentru om, și ai fost numit apoi cel Mare. Îți mulțumesc pentru povață mare peste poporul cuvântului Meu. O, cei ce biruiesc pe diavolul dinaintea lor și din oameni sunt

mari aceia, sunt cât Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce locuiește și lucrează în ei, iar ei sunt sălașul Lui, din care El Se arată lucrând.

Binecuvântată să fie această zi de amintire sfântă, când Eu, Domnul Cel Prunc acum două mii de ani, am fost dus la templu pentru tăierea împrejur în trup, după datina cea pentru Israel, căci Eu M-am supus lui Israel și mai-marilor lui ca să-l învăț pe el, ca să învețe el de la Mine și să fie ca Mine, supus și sfânt, așa cum trebuie să fie poporul Meu, dar el nu M-a primit de la Tatăl venit la el, nu M-a primit ca să-l învăț pe el, n-au învățat cei cu multă învățătură peste ei.

Binecuvintez praznicul de Bobotează, care sosește numaidecât, și binecuvintez pregătirea lui și strângerea la izvor apoi a celor ce vin la apa de Bobotează.

Vă binecuvintez călătoria vouă, celor ce veniți la sânul Meu în zi de Bobotează aici. Soli cerești cu trup și fără de trup vă trimit pe cale. O, veniți la izvor, veniți curați și sfinți ca și izvorul! Cu dor vă aștept, cu dor vă spăl cu apa cea de Bobotează. Cu dor mare vă înprospătez dorul cu care pășiți mereu spre izvorul Meu de cuvânt aici. O, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2015